

Roman Johan Hubert Řezáč se narodil roku 1958 v Dolní Polici do česko-německé rodiny, která po staletí žije v témže domě. Rod Řezáčových je s tímto místem spojen už více než pět set let. Po vyučení foukačem skla na sklářském učilišti v Novém Boru pracoval až do roku 1989 jako horník a geofyzik v uranových dolech ve Stráži pod Ralskem.

Po Sametové revoluci začal hospodařit jako soukromý zemědělec. Ve své maštali chová krávy, králíky, slepice i kachny a obdělává pozemky, které jeho rodu patřily odnepaměti. Přestože sám odsun Němců nezažil, osud jeho rodiny jím byl hluboce poznamenán. Roman dnes dokáže vyprávět množství příběhů svých předků i lidí, kteří kdysi žili v krajině kolem Dolní Police.

Vyrůstal pouze s nejbližší rodinou — rodiči a bratrem. Dům, v němž dnes žije, nikdy neopustil. Byl v kontaktu i se svými tetami: jedna emigrovala do Spojených států, druhá do Austrálie, kam odvezla také rodovou kroniku. Díky své babičce se Roman naučil číst kurent a překládat německé archiválie. Spolupracuje s archivy i muzei a dlouhodobě se věnuje historii svého kraje.

Jak sám říká, jeho rodina byla od padesátých let považována za „jinou“. Rodiče nebyli členy komunistické strany, doma se mluvilo také německy a část příbuzenstva byla odsunuta. Pocit odlišnosti Romana provázel celý život — zajímala se o něj StB a opakovaně se dostával do konfliktu s tehdejšími režimem. Útočiště nacházel ve světě dávných obyvatel zdejšího kraje, jejichž osudy studoval v kronikách a archivech.

Díky mimořádné znalosti místních kronik dokáže o lidech z minulosti vyprávět s neobyčejnou živostí, jako by jejich příběhy stále přetrvávaly v krajině kolem nás. Každé ráno mezi čtvrtou a šestou hodinou se za tyto dávné obyvatele modlí.

Roman Řezáč žije jednoduše a skromně, bez internetu; jediným spojením s moderním světem je pro něj tlačítkový mobilní telefon. Obklopují ho předměty, které po generace patřily jeho rodině, domácí zvířata, kočky, pes i pavučiny s pavouky. Ve svém domě žije v tiché symbióze s minulostí. Maluje obrazy zachycující náš kraj v dobách dávných, téměř zapomenutých — v časech, které jsou jiné, a přesto stále přítomné.